

Изпитанията в родината на христородците

Заговорниците поставили на престола сина на Калояновата сестра Борил, а той се оженил за овдовялата царица. Отвратен, че легнал в брачното ложе на вуйчо им с вуйна си, брат му – севастократор Стрез – създал самостоятелно княжество в Средна Македония с център Просек. Първият му братовчед Алексей Слав пък се самопровъзгласил за независим владетел на Пиринско и Родопите със столица Цепина, а после – Мелник...

Принуден да продължи войната с латините, в битката му за Пловдив рицарите на император Анри вкарали Борил в засада заедно с личния му отряд. Когато отстъпил, увлякъл и непобедимата преди българска армия, с което изгубил Тракия. Областите около Белград и Браничево пък отстъпил срещу маджарска помощ против боляри, които се разбунтували срещу некадърното му предводителство.

След загубените битки с *латините*, в които калените от предишния си предводител български воители се биели много яростно, но под лошото управление на новия си цар Борил изпратил в Цариград своята заварена щерка Мария (която му била братовчедка, защото е дъщеря на цар Калоян) за жена на... император Анри. С нея пристигнала зестра, натоварена на 60 мулета, като всяко от тях било покрито с 8 лакти червено кадифе, половината от което се влачело по земята. За да го хване още по-изкъсо, Анри пък му изпратил за жена щерката на сестра си Йоланта, без особено да го затруднява с дарове, което наложило на търновския владетел да се отърве от вече непотребната му вуйна.

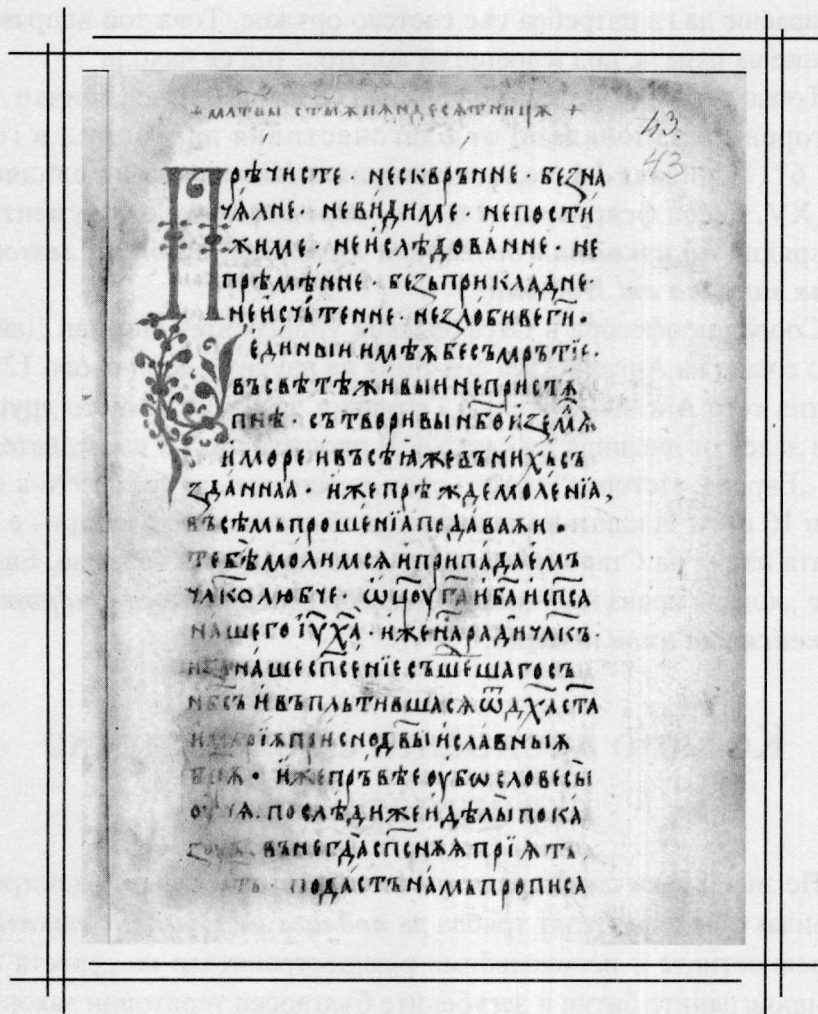
От 1209 година на Запад благословена от папа Инокентий III кръстоносна армия вече била в свиреп изстребителен поход против adeptите на Българското учение в Южна Франция. За „наместника Божи“ е било наложително *свършените* дейци, които били викани във Франция като наставници на катарите, да бъдат осъдени в престолнината на своето отечество. На 11 февруари 1210-а цар Борил свикал в Търново събор на целия православен клир, за да въведе за задължи-

телно четене с припяване в нашите черкви гръцкия литургичен сборник от 843-та с изобличения и анатеми срещу ересите в Източната Римска империя. Почти три века и половина знакови български светци като Кирил, Методий, Климент, Наум, Горазд, Сава, Ангеларий, княз Борис Михаил и цар Петър са „пропускали“ да преведат този Синодик, но жененият за вуйна си наредил за въвеждането му и у нас да присъстват архиереи, свещеници и монаси, заедно с всички боляри и безусловно предани на Църквата православни миряни. Редом стоял и легат от Рим, а царят, облечен в най-тържествените си одежди, лично водел показното си разследване на докараните пред събора богомили от цяла България. Коронованият на Калояновия трон се заел да спечели поне духовната война, която преди век ромейският василевс Алексей Комнин бил загубил в Цариград пред съвършения богомил Василий Врач. Като него той накарал да говорят първо доведените богомили, та – като ги заклеими – и от позицията на силата си да отхвърли тяхното учение като еретическо.

Но и тази битка също не му се удада, защото те смело отстоявали своето, без да скланят глава пред гибелната мощ на неговата власт. Затова техните проповеди отмъстително били *изобличени* не само както нападки срещу Църквата, но и против царската власт. С похватите на всички тайни служби при тираничните режими било наблегнато на *нощни събрания*, извъртало се към *заговор* срещу царя и в екналите анатеми „еретиците“ станали „разбойници и убийци“.

За такъв съд жадувал още цариградският патриарх Теофилакт, сват по женска линия, когато съветвал зет си цар Петър: „А ония, които остават в злото и боледуват от неразкаяност, църквата божия, като [ги] отсича като изгнили и вредни членове и ги предава на постоянно осъждане, подлага [ги] на проклетие. Гражданските пък закони на християните – понеже ти, о най-разумни от мъжете, поиска да ти се пише за тях какви са – *смърт определят за тях, подлагайки [ги] на смъртно наказание...* Анатемосването на всички тия нека става приблизително така: *да бъде проклет от светата и единосъщна и покланяема Троица, от Отца и Сина и светия Дух, всеки, който мисли и вярва не тъй, както светата божия католическа*

църква, римската и цариградската, александрийската и антиохийската, и она в светия град, с една реч – църквата от край до край, съгласно с правилата, обредите и догматите на светите и вселенски седем събора“.

Най-ранният запазен препис на „Синодик, който се чете в първата неделя на Великия пост“ от края на XIV в., намерен в Търново. На 3 ноември 2017 г. Бориловият синодик е включен в Международния регистър на ЮНЕСКО „Паметта на света“.

„Българската църква не гонеше богомилската ерес с огън и меч, а само словесно изобличаваше нейното учение и словесно увещава-ше богомилите да се върнат към православната вяра – изтъква още проф. Марин Дринов. – Само цар Борил вдигна против тях гонение и се стараеше да ги изстребва със светско оръжие. Това той направи по желание на папата, под влияние на когото... той се намери“.

Точно тогава вещите деловодители са написали, че „всичко това бе сторено и заповядано от благочестивия цар Борил в годината 6718, индикт 14, година на луната XI, година на слънчевия кръг XV, месец февруари, 11 ден“ – сиреч то също е документирано изрядно *по изконния български календар, в който летобро-енето започва от Потопа!*

Според професора в Оксфордския университет Норман Дейвис, който е член на Английската академия на науките, дори около 1265 г. понятия като Англия, Франция, Германия, Испания и много други са доста далеч от днешния им смисъл. В пространния си изследвателски труд „Европа: История“ (който след издаването си през 1996-а е избиран 10 пъти за книга на годината!) той доказва, че България е най-старата нация на Стария континент и когато е била държава, Европа още е „ходела права под масата“, защото *българите са в ядрото на европейската цивилизация.*

Когато крепости са охранявали скринториите

Не знаем дали цар Борил е успял да подмине съвета на патриарх Теофилакт, че владетелят трябва да *подлага на смъртно наказание* най-ревностните и непоколебими разпространители на „ереста“. Но след проиграните битки и загубените български територии законните претенденти за короната Иван Асен и брат му Александър превзели Търновград и на престола заел мястото си цар Иван Асен II. Под неговото управление България възвърнала цялата си територия от времето на цар Симеон Велики и като водеща сила в Югоизточна Европа се радвала на стопански и културен разцвет.